

БОБ ШОУ

ПОХИТИТЕЛИТЕ НА ТЕЛА

Превод от английски: Божидар Барбанаков, 1987

chitanka.info

— Мисля, че бих могъл да Ви бъда от полза — каза блед непознат. — Възнамерявам да се самоубия.

Лоримър го погледна удивен. Дори в мрачния бар се виждаше, че индивидът с монотонния глас, който се беше приближил до масата му, беше болен, опърпан и изтерзан. Съсухрените му рамене бяха прегърбени, замислените му очи в белия триъгълник на лицето пламтяха отчаяно.

„Що за човешка развалина! — помисли си с отвращение Лоримър. — Каква жалка твар!“

— Казах, че възнамерявам да се самоубия — повтори непознатият, този път по-високо, но все още с безцветен, лишен от живот тон.

— Но защо крещите така, че да Ви чуе цялото заведение? — Лоримър се огледа и с облекчение установи, че наблизо няма никого. — Сядайте.

— Добре. — Мъжът се свлече на стола и седна с наведена глава.

— Ще пиете ли нещо?

— Ако ми поръчат, ще пия.

— Ще Ви поръчам бира. — Лоримър натисна нужния бутон на таблото за поръчки и няколко секунди по-късно от автоматичния сервитьор, монтиран в масата, изскочи халба тъмна бира. Непознатият се преструваше, че не я забелязва и Лоримър побутна към него хладния керамичен съд. Мъжът изпи бирата като че ли без никакво удоволствие, автоматично, както би действувала някоя обслужваща го машина.

— Как Ви е името? — запита Лоримър.

— Има ли някакво значение?

— Лично за мен абсолютно никакво, но е удобно, когато всеки си има някакъв етикет. Освен това ще трябва да зная всичко за Вас.

— Реймънд Сетл.

— Кой те изпрати, Реймънд?

— Не зная името му. Келнер е във „Фиделио“, онзи, чиито коси са с цвят на розово дърво.

— Розово дърво?

— Кестеняви с черни кичури.

— Аха. — Лоримър позна по характеристиката един от най-доверените си хора и възбудата му нарасна.

Наблюдавайки Сетл, той се замисли, как човек може да стигне до това състояние. Нещо в начина му да говори показваше, че е интелигентен и образован. Интелектуалците обикновено се сломяват, когато животът се окаже наистина твърд към тях. Независимо, че са тъпкани с акъл, не могат да разберат, че здрав дух има в здраво тяло.

— Кажи ми, Реймънд, нещо за твоето семейство?

— Семейство? — Сетл впи очи в халбата. — Имам само един близък човек в целия свят. Малката ми дъщеря.

— И тя ли ще трябва да получи парите след това?

— Да. Съпругата ми почина миналата година, а малката е в приюта „Дева Мария“. — Устните на Сетл се разтеглиха в нещо, което би трябвало да представлява усмивка. — Сигурно са установили, че не съм подходящ да възпитавам детето си. Канцеларията на примаса вероятно не би отдала голямо значение на недостатъците на характера ми, ако разполагах с пари, но аз дори нямам условия, за да ги печеля. Всеки случай не по общоприетия път.

— Би ли желал да открия на детето ти банкова сметка?

— Това е най-доброто, което би могло да се направи.

— Щастливи сме, че сме се родили на Орегония, а?

— Не мога да твърдя, че зная доста относно щастиято.

— Имам предвид, че тук животът е много по-лесен, отколкото на такива планети като Авалон, Моргания или дори на Земята.

— И смъртта е много по-лесна.

— Е, какво пък... — Лоримър реши да насочи разговора към същността на работата. — Нужни са ми повече подробности. Плащам двадесет хиляди монита и трябва да съм сигурен, че няма да има никакви изненади.

— Няма защо да ми обяснявате, г-н Лоримър. Ще Ви кажа всичко, което Ви интересува. — Сега Сетл говореше със спокойно безразличие на човек, чийто живот наистина е свършил.

Лоримър поръча още една напитка за себе си, твърдо решил да не се поддаде на отчаянието на този мъж. Важното беше, че със своята смърт Сетл щеше да постави началото на нов, прекрасен живот на две други човешки същества.

Рано сутринта двете слънца вече се намираха едно до друго над източния хоризонт, сливайки се в удължено светло петно, чийто образ се запечатваше върху ретината на окото. Лоримър излетя от града и полетя над прекрасни златисто-бронзови гори. На върха на възвишението, откъдето се откриваше гледка към извиващата се брегова ивица, обсипана с малки островчета, отклони скимера си и се спусна в градината на Уиленови. Излезе от машината, възхитен от великолепната околност, а след това се насочи към терасата в задната част на къщата.

Фей Уилен седеше на пейката с гръб към него и опъваше платно върху дървена рамка. Облечена беше в семпла бяла рокля, която подчертаваше лъскавите ѝ черни коси. Лоримър отново се спря, опивайки се от вида на това, което му принадлежеше и което скоро трябваше да стане негова собственост и по силата на закона. Фей се обърна изплашена и стана.

— Майк, какво правиш тук?

— Трябваше да те видя.

Ситни бръчки покриха челото ѝ.

— Не мислиш ли, че това е рисковано? Дори не позвъни да провериш дали Джералд случайно не се е върнал...

— Това няма значение.

— Но той ще стане подозрителен, ако...

— Фей, вече ти казах, че това е без значение. Намерих нещо.

— Какво? — Фей продължаваше да бъде недоволна.

— Нещо, което беше казала, че няма да намеря и след сто години. Човек, който иска да се самоубие.

— Ох! — Малкото чукче, което държеше в ръцете си, се изплъзна и падна на пода. — Майк, аз никога не мислех...

— Всичко се подрежда изключително добре, мила. — Лоримър прегърна Фей и с удивление установи, че тя трепери. Притисна я по силно.

— Дори не е необходимо да бъдеш тук, когато ще осъществим това — прошепна той. — Аз ще се заема с всичко.

— Никога не съм и помисляла, че мога да бъда замесена в убийство.

Лоримър почувствува леко раздразнение, но беше съвсем внимателен, за да не го покаже.

— Мила, послушай, та ние вече всичко сме уговорили. Няма да убиваме Джералд, а само ще го направим нещастен...

— Не, това не ми харесва. — Фей го погледна разтревожена.

— Ще го направим нещастен и нищо повече — подкупващо повтори Лоримър. — Не е твоя вината, че църквата и законът на тази планета са се слели в едно. Във всеки друг свят въз основа на това, което прави, или на това, което не прави Джералд, ти би получила развод, но тукашната система ни принуждава да предприемем нещо друго. Дори няма възможност да емигрираме. Това е вина на системата, а не твоя.

Фей се освободи от прегръдката му и седна. Продълговатото ѝ лице изгуби руменината си.

— Зная, че Джералд е стар. Зная, че е хладен... но независимо от това, което говориш, нужно ли е да бъде убит?

— Дори няма да го заболи, ще се снабдя с газов пистолет. — Срещата му с Фей не протичаше според плана, чувствуваше, че търпението му го напуска. — Теб те интересува колко време ще бъде в състояние на клинична смърт? Само няколко дни, всичко е обмислено.

— Нещо не е наред, Майк.

— Джералд просто ще затвори очите си и ще се събуди в друго тяло. — Лоримър се замисли какво друго да приведе в подкрепа на думите си. — Е, и по-млад. Този тип, когото намерих, не изглежда възрастен. Дори ще направим на Джералд услуга.

Фей се поколеба, а след това бавно, с вторачени очи, като че ли повтаряйки движенията на мощно махало, завъртя глава.

— Промених решението си. Ако по-рано се съгласих, всичко беше защото мислех, че никога няма да се стигне до това.

— Поставяш ме в трудно положение — каза Лоримър. — Не вярвам, че си размислила. Но ако наистина е така, мисля да те принудя с шантаж заради твоето собствено добро.

Фей избухна в смях.

— Как можеш да ме шантажираш?

— Мога, повярвай ми, Фей. Примасът не одобрява ничие прелюбодеяние, но щом е така, аз съм в по-изгодно положение: в психиката си имам вградена склонност към грях, а освен това не съм женен. Вероятно ще получа условно един месец. А ти си жена, която е изневерила на верния си съпруг...

— Но Джералд трябва да бъде верен! Просто няма друга възможност.

— За примаса това не е от значение. Не, мила, никакви пари, нито дори най-добрите адвокати в света не ще могат да те спасят от една година затвор. Най-малко година. — Лоримър с облекчение установи, че Фей е поразена. Превिшаваше го с богатството си и своята красота, но когато между тях се стигаше до някакво спречкване от емоционален или интелектуален характер, всеки път някаква пасивност у нея му гарантираше победата.

— Знаеш ли, че това е най-глупавият разговор, който можем да си представим — успокой я Лоримър. — Защо разговаряме за шантажи и затвор, след като бихме могли да си говорим за нашето съвместно бъдеще? По този въпрос не си променила становището си, нали?

Фей го погледна. В замисления ѝ поглед прозираше тъга.

— Не, Майк. По принцип не.

— Това е прекрасно, тъй като този тип, когото намерих вчера, е доста добър, за да го изпуснем. — Лоримър стисна Фей за ръката. — Изглежда, че е някакъв неуспял художник. Би ли могла да ми дадеш парите.

— Двадесет хиляди, нали?

— Да.

— Там в сейфа, долу има може би повече. Сега ще ги донеса. — Фей се обърна, за да отиде, но за миг се спря. — А как е името на този човек?

— Реймънд Сетл. Чувала ли си за него?

Поклати глава.

— И какво рисува?

— Не зная. — Лоримър беше леко удивен от въпроса ѝ. — Какво значение има това? Единственото нещо, което е важно, е че този човек иска да се самоубие.

По обратния път над златистия хълм към града Лоримър анализира плана си още веднъж. Джералд Уилен беше находчив и проспериращ бизнесмен. Видял Фей, влюбил се и започнал да я ухажда с отчаяно настървение. Фей отстъпила. Но като че ли в процеса на старанието си да я спечели Джералд изчерпал всичките си жизнени резерви и почти веднага след сватбата се превърнал за нея повече в

банка, отколкото в съпруг. Не желаел от Фей нищо друго, освен да го придружава по време на църковните тържества и официалните приеми.

Повече от година Фей търпяла. И ето че в най-подходящото време се бе появил Лоримър — треньор по фехтовка в спортния център.

В началото той се задоволяваше с притежаването на тялото ѝ; след това у него се затвърди мнението, че му принадлежи и всичко останало. Пожела пари, прекрасни домове, положение, но над всичко взе връх мечтата му за бягство от терзаещото го ежедневие — задължението да формира грация в движенията на тлъстите матрони, които си служеха с рапирата като с мухобойка. И за всичко това му пречеше Джералд Уилен.

На Земята или на коя и да е друга планета винаги би съществувала алтернативата: развод или просто убийство. На Орегония нямаше тези възможности. Господството на църквата изключваше развода. Що се отнася до убийството, наказанието рефундация на личността, което се предвиждаше от закона на Орегоция в тези случаи, го правеше рисковано.

Беше тъмно, когато Лоримър паркира своя скимер на уговореното място. За миг помисли, че Сетл се е отказал, но веднага забеляза хилавата му фигура на фона на тъмната купчина храсти.

— Пил ли си? — запита Лоримър, вглеждайки се в едва различаващото се в тъмнината триъгълно лице.

— Дали съм пил! — Сетл поклати глава. — Не, приятелю, гладен съм. Просто съм гладен.

— Може би най-напред трябва нещо да хапнеш?

— Много мило от твоя страна, но...

— Никак не съм мил — прекъсна го Лоримър. — Би опропастил цялата работа, ако вземеш да умреш сега. Т.е., ако умреше твоето тяло.

— Няма да умра — успокои го Сетл. — Вкопчил съм се в живота с особена упоритост, което е твърде неприятно за мен. И именно в това е проблемът.

Лоримър издигна скимера си над земята и полетя направо.

— Не можем да си позволим да ни видят заедно, затова наведи глава. Отиваме у Уиленови.

— Тази вечер ли ще свършим работата? — В гласа на Сетл се промъкна нотка на оживление.

— Не. Джералд Уилен още не се е върнал, но трябва предварително да се ориентираш, за да сме сигурни, че всичко ще протече гладко.

— Аха. — Сетл правеше впечатление на разочарован. Обви се плътно в палтото си, сви се в ъгъла и не пророни дума до края на пътуването. Мълчанието му не дразнеше Лоримър. Разговорът с този човек го смразяваше и по необясними причини будеше у него чувството на заплаха. След малко паркира пред големия дом на Уиленови.

Когато излезе от скимера, лъхна го нощният хлад. Под светлината на звездите тревните площи и храстите изглеждаха като че ли покрити с ранна за този сезон слана. Приблжиха до задната част на къщата, където жълтата светлина, падаща от прозорците, осветяваше достатъчно пътя им. Лоримър извади от джоба си газов пистолет и го подаде на Сетл, който неохотно го пое със слабата си ръка.

— Стори ми се да казваш, че няма да вършим днес тази работа — прошепна Сетл.

— Трябва да свикнеш с оръжието, не можем да си позволим да не улучиш. Планът е следният: промъкваш се в къщата под предлог, че искаш нещо да откраднеш, а фактът, че си толкова опърпан ще придаде още по-голяма достоверност. Ще влезеш през тази врата на терасата; тя никога не се затваря и ще започнеш да се оглеждаш за ценности.

Лоримър завъртя дръжката и отвори вратата.

— Трябва да знаеш още едно: тази стая е съседна с кабинета на Джералд Уилен, който работи там до късно през нощта. Ще се помотаеш минута-две, а след това ще хвърлиш нещо на пода. Това е достатъчно. — Лоримър посочи високата ваза на полицата. — Уилен ще чуе шума и ще влезе през онази врата. Ти ще изпаднеш в паника и ще стреляш няколко пъти в него. Можеш да го направиш толкова пъти, колкото сметеш за необходимо, стига да се увериш, че не е жив.

— Аз още никого не съм убивал — каза Сетл несигурно.

Лоримър въздъхна.

— Та ти не убиваш него, ти убиваш себе си. Ще запомниш ли?

— Като че ли да.

— Не забравяй! Когато Уилен падне, ще стоиш над него поразен, докато Фей не се появи на вратата. Ще ѝ позволиш добре да те

разгледа, а след това ще хвърлиш оръжието на пода и ще избягаш по същия път, по който дойдохме. Полицията ще те залови преди да е изтекъл и един час. Фей ще те разпознае. Това е всичко!

— Не предполагам, че това ще бъде толкова комплицирано.

— Съвсем проста работа, уверявам те. — Безнадеждната монотонност в гласа на Сетл така ядоса Лоримър, че му се прищя да го удари. — Няма нищо по-лесно.

— Не зная...

Лоримър хвана Сетл за ръката и се удиви колко хилава му изглеждаше тя под палтото.

— Слушай, Реймънд, нали искаш дъщеря ти да получи тези пари? Друг начин няма!

— А какво ще стане с мен след това? Ще ме боли ли?

— Специалистите твърдят, че е напълно безболезнено. Ще последва кратък процес, може би още същия ден, и ще бъдеш признат за виновен. А след това ще ви свържат с мозъкообменител.

— И с мен край завинаги, така ли?

— Да, Реймънд. Процесът на трансфера ще трае около една милионна от секундата, значи няма дори да почувствуваш болка. Трудно е да си въобразим по-добър метод за напускане на този свят. — Лоримър говореше убедително, но дълбоко в сърцето си изпитваше съмнение. Високоразвитата невротехника правеше възможно наказването на престъплението с едновременна компенсация за жертвата посредством пренасяне на умствените възможности на починалия в тялото на убиеца. Системата изглеждаше почтена и логична, но ако тя беше едновременно и толкова хуманна, както твърдяха нейните защитници, защо не се прилагаше повсеместно? Защо в много от цивилизованите светове компенсацията на личността не беше позволена?

Лоримър реши да не си губи времето с отвлечени умозаклучения. За него беше важно само това, че смяната на самоличността представляваше една от малкото форми, при които църквата в Орегония разрешаваше развод. Джералд Уилен ще продължава да живее в тялото на Сетл, но тъй като това тяло не е тялото, изрекло тържествената клетва и делило съпругеското ложе с Фей, с това автоматично връзката се признаваше за невалидна. За Лоримър изглеждаше доста забавно, че църквата, която виждаше в

брака пожизнен съюз на душите, толкова усърдно даваше развод при първите прояви на физически дисонанс. Ако това беше угодно на Негово Светейшество — си помисли Лоримър — още по-угодно е и за самия мен. Още два пъти проигра всичко със Сетл, инструктирайки го старателно за ролята му.

Сетл послушно му върна пистолета. Лоримър поиска да го сложи в джоба си, когато вратата на стаята рязко се отвори. Обърна се инстинктивно с оръжие, насочено към фигурата, появила се в светлия правоъгълник. Беше Фей.

— Майк? Ти ли си? — Фей запали светлината, премрежвайки очи от внезапния блясък.

— Нали ти казах, да не мърдаш от стаята си, като чуеш, че има някой тук!

— Искан да те видя.

— Малко остана да те ликвидирам! — Гласът му трепна при мисълта за това, което би могло да стане.

— Та нали и аз съм замесена — заяви Фей безгрижно. — А освен това бих желала да се запозная с г-н Сетл.

Лоримър тръсна глава.

— По-добре ще е да не го познаваш. Колкото по-малко са излишните контакти, толкова по-голям е шансът, че заговорът няма да бъде разкрит.

— В къщи няма никой освен нас тримата. — Погледът на Фей се плъзна край Лоримър и се спря на Сетл. — Добър ден, господине.

— Госпожа Уилен. — Сетл направи абсурдно тържествен поклон с очи през цялото време впити в лицето ѝ.

Лоримър си даде сметка, че Фей е облечена с доста прозрачна черна нощница и почувствува необяснимо безпокойство.

— Връщай се горе. Реймънд и аз точно излизахме. Нали така, Реймънд?

— Точно така. — Сетл се усмихна, но лицето му беше по-бледо и по-отчаяно, отколкото преди. Леко се залюля и се опря на креслото, за да не загуби равновесие.

Фей тръгна към него.

— Болен ли сте?

— Няма защо да се безпокоите — отговори Сетл. — Просто няколко дни съм забравил да се нахраня. От моя страна това е

лекомислие, аз зная...

— Трябва нещо да хапнете преди да излезете.

— Исках нещо да му предложа, но той отказа — вмъкна се в разговора Лоримър. — Той не обича да се храни.

Фей го погледна с неприязън.

— Заведи г-н Сетл в кухнята. Ще пийне мляко и ще хапне няколко сандвича с горещ стек.

Изпревари ги, включи инфразвуковия грил и след минута подаде на Сетл литър студено мляко и чиния ухаещи сандвичи. Сетл кимна с глава в знак на благодарност. Разкопча палтото си и почна да се храни.

— Погледни как се храни — прошепна Лоримър. — Казвах ти, че е гладуващ артист.

Фей кимна с глава.

— Мисля си, защо ли иска да умре?

Внезапно в кухнята се разнесе нежният звън на гонга. Това беше сигналът на стоящия в ъгъла видеотелефон.

— По-добре е да отида да видя кой звъни — каза шепнешком Фей, приближавайки се към екрана.

— Почакай, докато излезем от тук — обади се рязко Лоримър; чувствуваше как нервите му вибрират в такт с натрапчивия сигнал.

— Не се безпокой. Ще включа само на фония.

Фей натисна бутона в приставката на апарата а на екрана се появи образът на Джералд Уилен. Това беше мъж над петдесетте, слаб, с продълговато, сериозно лице, с тънки устни, облечен в тъмен официален костюм.

— Как си, Джералд — поздрави го Фей. — Не очаквах да ми позвъниш.

— Фей? — очите на Уилен се присвиха, когато се вглеждаше в своя екран. — Защо не те виждам, Фей?

— Готвех се да си лягам и съм разсъблечена.

Кимна глава с разбиране.

— Имаш основание да си внимателна. Слушах за някакви отвратителни типове, които прехващали частни разговори, за да надничат по най-гнусен начин в интимния живот на хората.

Фей шумно въздъхна.

— Какво ли няма да измислят. Защо ми звъниш, Джералд?

— Имам добри новини. Свърших работата си в Холи Кроус сити и излитам утре сутринта. У дома ще си бъде преди обяд.

— Прекрасно. — Фей отправи към Лоримър многозначителен поглед. — Толкова отдавна не си с мен.

— И аз се радвам на връщането си — каза Уилен с неговия безлично-педантичен глас. — Имам да пиша труден отчет и по-лесно ще се съсредоточа сред тишината на кабинета си.

„Така ти се струва“ — запя наум Лоримър, чувствайки прилив на радостна самоувереност. Изслуша внимателно целия разговор до края, презирайки Уилен и едновременно чувствайки благодарност към него за това, че никак не прояви никаква топлина, че не каза нито една дума, която би дала на Фей някаква надежда.

Изправен до масата, Сетл също наблюдаваше Фей и образа на съпруга ѝ. Хлътнолите му очи пламтяха с трескав блясък и отново Лоримър си помисли, че би желал Фей да е облечена с нещо не толкова прозрачно. Щом като разговорът свърши и екранът изгасна, той се приближи към Фей и хвана дланите ѝ.

— Добре, мила. Всичко се урежда идеално за нас.

— Страхувам се, че не съм — неочаквано се намеси Сетл.

Лоримър се обърна към него.

— Какво имаш предвид?

Лицето на Сетл беше страдалческо, но гласът му прозвуча неочаквано категорично.

— През цялото време, като наблюдавах господин Уилен на екрана, мислих и стигнах до извода, че няма да съм в състояние да го направя. Независимо от всичко, което казахте за пренасянето на личността, никога не бих бил в състояние да убия друг човек. И не мога да си представя, че сте в състояние да ме принудите да го сторя.

Изчаквайки в тъмнината, Лоримър няколко пъти извади газовия пистолет и го провери. Сетл стоеше до него неподвижен. Над главите им нежната зеленикава луна се промъкваше между звездите.

Часовете минаваха бавно. Беше почти полунощ, когато светлината в прозореца на горния етаж угасна. Сърцето на Лоримър заби ускорено, а ръцете му в ръкавиците се овлажниха.

— Фей си легна — прошепна той. — Сега ще можем да влезем.

— Готов съм.

— Радвам се. — С изтичането на последните минути Лоримър чувствуваше все по-голямо облекчение при мисълта, че периодът на зависимост от неуравновесения и неуправляем в постъпките си Сетл приближаваше края си. Заявлението на Сетл, че не ще бъде в състояние да стреля в Уилен, погребва всичките му надежди. Лоримър преживя няколко неприятни момента, преди да разбере, че Сетл възнамерява все пак в значителна степен да изпълни своето задължение. Съгласи се да поеме върху себе си вината за убийството на Уилен, жертвувайки живота си, но при условие, че някой друг дръпне спусъка. Трудно е да се каже, че Лоримър беше доволен от така модифицирания план. Това означаваше, че вместо да си осигури добро алиби, ще трябва да присъствува на местопрестъплението. Разбра, обаче, че да принуди някого към хладнокръвно самоубийство не е никак лесна работа.

Просто нямаше друг изход. Ако имаше повече време, би могъл да измисли нещо друго, но инстинктът му подсказваше, че би било грешка, ако създадеше условия за по-голяма близост между Фей и Сетл. Трябваше да се върви напред, без да се обръща внимание на дребните несъвършенства на плана.

— Да тръгваме. Достатъчно дълго изчакахме — каза Лоримър.

Принципен въпрос беше да стреля на тъмно, така че Уилен да не познае своя убиец и след възвръщането му към живота в тялото на художника да признае пред полицията каквото трябва. Стигна до остъклената врата на съседната стая, влезе в нея и дръпна Сетл за ръката.

— Стой тук, до прозореца. Ако Джералд след като отвори вратата види някого, трябва да бъдеш ти.

Свали от полицата голямата ваза и приклепна зад креслото, държейки в лявата си ръка вазата, а в дясната газовия пистолет. Разсъди, че трябва да изчака няколко минути, докато очите му привикнат към почти пълната тъмнина, но сега, когато настъпи решаващият момент, беше напрегнат и нетърпелив. Подхвърли несръчно вазата, тя падна и се разби.

Резкият звук приличаше на експлозия. За миг настъпи пълна тишина, а след това от съседната стая до тях стигна приглушен вик.

Лоримър се прицели във вратата с пръст на спусъка. Чуха се стъпки. Вратата се отвори рязко и тогава Лоримър стреля. Веднъж, два,

три пъти.

Три облака отровен газ, всеки способен да предизвика внезапна смърт, проникнаха светкавично през дрехите и кожата на намиращата се в рамката на вратата неясна фигура и в този миг светнаха всички лампи. Лоримър се дръпна. На вратата стоеше неподвижен с ръка върху ключа за осветлението Джералд Уилен, втренчен в Лоримър с израз на искрено изумление върху продълговатото му лице.

Лоримър скочи потресен, инстинктивно прицелвайки се с пистолета. Джералд се наклони към него, но краката му останаха неподвижни. Полетя напред, удряйки лицето си в ръба на ниската масичка и се свлече на пода. Умря така бързо, че смъртта като че ли изненада тялото му.

— О, боже! — изхлипа с треперящ глас Лоримър. — Това беше ужасно! — Но веднага си възвърна решимостта. Както всеки жител на Орегония, Уилен трябваше да има присаден под кожата на лявата си ръка биометър. След миг той ще реагира на прекъсването на жизнените функции на Джералд с подаването на алармен сигнал, фактът, че смъртта не е предшествувана от никакви болестни симптоми, ще бъде установен от Централния биометричен център и ще почне разследване. Лоримър предполагаше, че след пет минути медицинската и полицейската машина ще се приземят на ливадата пред дома на Уиленови. Затова подаде оръжието на Сетл, който се беше вторачил в просналото се на пода тяло. Сетл взе пистолета с треперещи ръце.

— Стегни се — подхвърли му Лоримър.

— Няма да мога да се справя. Погледни лицето му.

— Вече всичко му е все едно. Съсредоточи се върху това, което сега трябва да направиш. Щом като тук влезе Фей и започне да крещи, захвърляш оръжието и хукваш колкото ти държат краката. Ще бягаш по пътя пред къщата към Крайбрежния булевард. Уличното осветление там е силно и сигурно някой ще те забележи. При малко късмет полицията ще те забележи от въздуха. О кей?

— О кей.

— След това всичко ще тръгне по реда си.

Сетл кимна с глава.

— Зная.

Когато Лоримър забърза през ливадата към скимера си, зад него се разнесе женски вик — знак, че всичко се развива точно според плана. Скочи в скимера и дръпна капака. Машината се издигна покорно и Лоримър без да запали светлините ускори полета. Сега летеше с максимална скорост, плъзгайки се между дърветата като нощна птица, невидима в тъмнината, докато се добра до един от второстепенните пътища на разстояние няколко километра от крайбрежието.

Както и очакваше, тук нямаше никакво движение. Намали скоростта, снижи машината според предписаната височина, след което включи светлините и с умерена, небиеща на очи скорост, се насочи към града.

В цялата работа естествено съществуваше риск, но си струваше да се предприеме. Сега беше нужно да остане известно време на разстояние, докато Сетл не бъде осъден, а личността на Уилен пренесена в неговото тяло. В такъв случай примасът даваше развод веднага, буквално за няколко дни и тогава Лоримър може да излезе от укритието си и да се яви за наградата или по-скоро за наградите си. Не само Фей, но и три къщи, пари, положение...

Когато Лоримър стигна до сградата, в която живееше, беше едва ли не пиян от щастие. Приземи се на рампата на покрива, паркира скимера си и се качи в пневматичния асансьор. В тишината на собственото си жилище в продължение на минута се наслаждаваше на факта, че живее, след което с щедра ръка си наля от шишето на масата. Точно поднасяше чашата към устните си, когато някой звънна на вратата. Тръгна с чаша в ръка. Косато отвори, видя на прага двама мрачни мъже и остро безпокойство прекъсна еуфорията му.

— Майкъл Т. Лоримър? — запита единият от тях.

Внимателно кимна с глава.

— За какво става дума?

— Полиция. Вие сте арестуван. Ще дойдете с нас до Главната комендатура.

— Нещо грешите — отговори Лоримър с импулсивно-предизвикателен тон и започна да отстъпва.

Мъжът, който разговаряше с него, погледна към колегата си, кимна с глава и каза:

— С него не трябва да се рискува.

— Ясно. — Полицаят вдигна ръка и Лоримър видя дулото на пистолет „болас“. Изстрелът последва мигновено и около прасците на Лоримър се обви метална лента, образувайки за част от секундата здрави окови. Следващият снаряд го улучи в гърдите и прикова ръцете към тялото му. Лишен от всякаква възможност за движение, загуби равновесие и щеше да падне, ако двамата не бяха го прихванали навреме. Пренесоха го в пневматичния асансьор и след това го поставиха в голям скимер. Един от полицаите седна на мястото на шофьора и Лоримър видя как машината се насочва към рампата за излитане.

— Господа, сигурно ужасно сте се объркали... — проговори Лоримър, стремейки се да придаде на гласа си яростен тон, а едновременно с това и самоувереност. — Нима нещо съм направил?

Никой от полицаите не отговори и Лоримър се ориентира, че независимо от това какво ще каже, нямат намерение да дискутират с него. Наблюдаваше пътя, докато се убеди, че наистина са тръгнали към Главната комендатура. Ясно беше, че нещо се е объркало. Но какво? Нищо друго не му идваше в главата освен, че са заловили Сетл доста бързо и че в последния момент той се е отказал и не е признал вината си. Ясно, при това положение е обвинил Лоримър в убийство.

Опита се хладнокръвно да размисли и бързо се убеди, че е намерил правилния отговор. Слабостта и неуравновесеността на Сетл още от началото представляваха пречка и отказът му в последния момент от предприемането на решителната крачка, водеща към смъртта, е в неговия стил. Впрочем това би могло да се очаква от един слаб индивид с мания за самоубийство, но Лоримър почувствува прилив на оптимизъм — Сетл криво си е направил сметката. Отпечатъци на неговите пръсти, а не на Лоримър, се намираха върху оръжието; освен това начинът, по който се беше промъкнал в къщата, сам по себе си беше достатъчно утежняващ. Само тези две обстоятелства бяха достатъчни, за да го осъдят, но чай-утежняващо беше това, че Фей нямаше да потвърди неговата версия. Показанията на дрипавия никаквец няма да имат силата на тези, дадени от богатата и почтена жена и от гражданин, който никога преди това не е попадал в никакъв конфликт със закона.

След няколкоминутно летене над заспалите улици полицейският скимер стигна до Главната комендатура и се спусна на паркинга пред

нея. Един от полицаите освободи краката на Лоримър, за да може с някакво що-годе достойнство да излезе от скимера, но ръцете му продължаваха да са обездвижени.

В сградата хората го оглеждаха с любопитство. Докато се движеха с пневматичния асансьор, Лоримър репетираше ролята си. Физиономията на обидена невинност ще бъде, помисли си той, значително по-добра от шумните изблици на възмущение. Може и тон на лек укор и внимателен намек, че се въздържа от предаването им в съда за незаконно арестуване.

Когато го въведоха в канцеларията, където трябваше да се изправи пред трима чиновници със сините яки на инспектори, вече се беше напълно овладял и едва ли не се радваше на предстоящото изпитание по съобразителност.

— Може би някой от Вас ще пожелае да ми обясни какво става тук — започна той, издържайки погледите им. — Не съм свикнал с неща от подобен род.

— Майкъл Томас Лоримър — обърна се най-старшият от тримата инспектори със спокоен глас, поглеждайки в компютърната карта, която държеше в ръцете си. — Обвинявам Ви в убийството на Джералд Ейвън Уилен.

— Джералд Уилен? Мъртъв? — Лоримър реагираше като потресен. — Не вярвам. Това е невъзможно.

— Имате ли да кажете нещо във връзка с това обвинение?

— А кой би желал... — Лоримър прекъсна за миг и като че ли едва сега до съзнанието му стигна смисълът на обвинението на инспектора. — Момент. Не можете да ме обвинявате в убийство. Нищо не зная за него. От седмица дори не съм бил близо до дома на Уиленови.

— Имаме свидетел.

Лоримър прихна да се смее.

— Бих желал да видя този тип.

— Главният свидетел не е мъж. Госпожа Уилен разказа, че Ви е видяла как сте стреляли в съпруга ѝ, а след това сте избягали.

Лоримър почувствува, че губи почва под краката си.

— Не вярвам — едва проговори Лоримър.

Един от инспекторите пусна видеомагнетофон. На малкия екран се появи Фей с обляно в сълзи лице и Лоримър чу от устата ѝ

обвинителната присъда.

— Потресен съм — рязко заяви той, — но ми се струва, че ще съм в състояние да обясня защо г-жа Уилен е прибягнала към такава лъжа.

— Моля, слушам Ви. — В очите на старшия инспектор проблесна любопитство.

— С г-жа Уилен се запознах като треньор по фехтовка. Разговаряхме често и от време на време ме канеше у дома си. Отначало мислех, че тя просто е вежлива и можете да си представите как се почувствувах, когато разбрах, че за нея това е просто един роман.

— Как се почувствувахте, г-н Лоримър?

— Стана ми неприятно, естествено — отговори Лоримър с максимална откровеност. — Тя е привлекателна жена, а аз съм обикновен човек, но колкото до прелюбодеяние, не. Когато ѝ отказах, в продължение на няколко минути буквално бесня. В живота си никога не бях виждал човек толкова ядосан. Тогава наговори неща, които не бих искал да повтарям.

— При тази ситуация ми се струва, че трябва да оставите настрана всякакви скрупули.

Лоримър се поколеба.

— Каза, че някак си ще се измъкне от брака си с Уилен, безразлично по какъв начин. И прибави, че ще се погрижи да съжалявам за решението си. Никога не съм предполагал, че може да се стигне до там... — Лоримър се усмихна несигурно. — Но сега започвам да разбирам старата приказка за пренебрегнатата жена.

— Това, което казвате, г-н Лоримър, е много интересно. — Старши инспекторът оглеждаше ноктите си в продължение на минута. — А някога да сте срещали някой си Реймънд Сетл?

— Не си спомням.

— Чудно. Тъй като и той е бил днес през нощта у семейство Уилен и е видял как сте стреляли в г-н Уилен.

— Какво? Но защо, моля Ви се, ще ми е притрябвало да убивам Джералд?

— От сейфа в стаята, в която Уилен е бил убит, са изчезнали 20 000 монита в банкноти. Тези пари намерихме днес вечерта във Вашето жилище. Сетл твърди, че е бил с Уилен в неговия кабинет, когато са

чули някакъв шум в съседната стая. Казва, че Уилен е отишъл да провери какво става и...

— Но това е смешно! — изкрещя Лоримър. — Преди всичко кой е този Сетл? Той трябва да е в заговор с Фей, трябва заедно да са подготвили всичко това. Разбира се, инспекторе! Това сигурно е последният ѝ любовник. Промъкнал се е някак си в къщата...

Лоримър млъкна, като видя как инспекторът кима с глава.

— Нищо подобно, г-н Лоримър. — Гласът на инспектора беше едва ли не любезен. — Реймънд Сетл е доверен сътрудник на г-н Уилен и домашен приятел от много години. Имал е пълното право днес вечерта да посети Джералд Уилен.

Лоримър отвори уста, за да протестира, но замълча, без да издаде звук. Вцепенен и безпомощен, започна да разбира как е бил измамен.

Точно след една година в огледалната трапезария на големия дом с изглед към морето трима души отбелязваха малко тържество.

Джералд Уилен, въплътен в тялото, което някога принадлежеше на млад, амбициозен треньор по фехтовка, наля три чаши шампанско. Той се наслаждаваше на непринудената сила и сигурната ръка, в която държеше охладената, покрита с роса бутилка.

— Ще Ви кажа, че съм наследил прекрасно тяло. Жалко, че умът на нашия приятел Лоримър не му съответствуваше.

Реймънд Сетл тръсна глава. Беше изтощен, както винаги, но, току-що подстриган и добре облечен, изглеждаше по-скоро слаб, отколкото хилав. С лявата си ръка прегръщаше Фей, която се притискаше нежно в него.

— Цяло щастие е за нас, че Лоримър действуваше по този начин — каза Сетл. — Мислех, че няма да издържа и ще се издам с легендата за дъщеричката в сиропиталището.

Фей му се усмихна.

— Беше много добър, Реймънд. Твърде убедителен.

— Трябва да си призная, че по отношение на него понякога изпитвам угрисение на съвестта, защото така или иначе ние го измамихме.

— Не мисли за това. Този човек в края на краищата беше убиец.

Уилен поднесе шампанското и вдигна чашата си:

— За мое здраве!

— Защо не за нас всичките? — запита Фей.

Уилен се усмихна.

— Защото от всички аз имам най-голяма полза. Ти се освободи от брака, който ти беше дошъл до гуша, но и аз исках развод. Получих ново тяло, което ми дава възможност да работя и по дванадесет часа в денонощието, ако желая.

— Винаги много си работил — подметна Фей.

Уилен се замисли.

— Стигам до извода, че в старата си версия трябва да съм бил доста отегчителен.

— Не доста, а твърде отегчителен.

— Считам, че ми се падаше. Но нали... — Уилен погледна критично към Фей — в новата си версия мога да бъда съвсем друг. А виждам, че има и други приятни неща освен работата.

— Интересно. — Фей се отдели от Сетл и полюлявайки бедра се приближи към Уилен. — Може би някой път ще ме посетиш, естествено, когато го няма Реймънд.

— Е, е, стига толкова — запротестира Сетл с добродушна усмивка. — Всичко това започва да не ми харесва.

— Не бъде глупавичък, мили. — Фей му се усмихна иззад чашата. — За светостта на брачната връзка!

— Охотно ще вдигна тост за това. — Сетл изпразни чашата и в този момент, виждайки, че Фей и Уилен го наблюдават с весело очакване, започна да се замисля, дали тази напитка имаше вкуса на истинско шампанско.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
4/1987 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.